

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Радіонал. 8-41.
Друкарня 29-26.
—
В СПРАВІ ОІ ОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАЙСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 коп.

Сумніваємось, чи навіть твердіший сойм. слуханий, покірний і безсилий, словом: чи навіть ця овечий сойм, схоче вилати на себе такий важкий присуд ухваленим безсичного проєкту.

І у другому нема ніякої зміни. Як Цепський з Радю Нароховою виступили проти українського народного руху наше національне заперечення — галицьке москвофілство і всіми засобами

Зміна в чл. уряді.

Удржалъ — наслідником Швєглі.

Доповістий прем'єр чл. уряду Антін Швєглі звільнив 1. п. м. своєю димісією. Його місце займає як керівник уряду (а не прем'єр) дотеперішній міністр військових справ Фронтішєк Удржалъ.

Розмірні успіхи своєї політики завдячував Швєглі не тільки тій обставині, що він знаменито орієнтувався у всіх складних політичних справах і зміг їх компромісово поладувати, але й своїм задіній волі й енергії, а якою прямував до поставленої собі мети. Не без значіння тут також те, що він був головою найбільшої політичної партії, яку мав у цілості за собою і що як голова уряду ніколи не висував своєї особи на перший план.

Перед якими 15 місяцями Швєглі занедавав і мусів піддатися довгому ліченню. Але не вважаючи на те, „дуч Швєглі“ уносився даліше над чл. державним життям, а традиція його політики була така сильна, що в Чехословаччині не було сілх 15 місяців — прем'єра, Стан майже немислимий в іншій державі!

Номінація нового прем'єра чл. уряду за службу з того погляду на увагу, що вона відбулася т. ск. шляхом політичного наслідства. А саме з тою номінацією ждали до часу, поки Швєглі знаходився в ліку. А коли здоров'я Швєглі поправилося настільки, що він міг зайнятися політичними справами, він повідомив своїх найближчих політичних приятелів, що його бажанням є мати своїм наслідником найближчого свого партійного співробітника, дотеперішнього міністра війни Фронтішка Удржалъ. Так і сталося і през. Масарик підписав номінацію Удржалъ.

Щодо нового чл. прем'єра, то він належить до популярних чеських політиків, граючи від яких 30 літ поважну роль у політичному житті свого народу. Удржалъ з професії різьник, абсолюент школи сільського господарства і Рішничої Академії в Таборі. В 1897 р. вибрано його послом до віденського парламенту, а в найближчій (1898) вислала його аграрна партія до крєвеного союзу в Празі. Удржалъ брав активну участь також в різних делегаціях і ангажувався в т. зв. славянофільській політиці. Після створення незалежної Чехословаччини був він в Нац. Зібранні головою комісії для справ оборони держави, а у вересні 1921 р. іменовано його вперше міністром військових справ в уряді теперішнього міністра закорд. справ д-ра Бєлєша. На цьому становищі видержав Удржалъ з малою перервою аж до останніх днів.

Українська преса в Румунії.

З приводу ювілею „Часу“.

В дні 2. лютого п. р. появилася 100-е число черновецького шоденника „Час“. З того приводу редакція „Часу“ видала збільшене число, в якому подає перегляд своєї дотеперішньої праці і своїх досягнень.

У вступній статті свого першого числа з 2. жовтня 1928 р. „Час“ спрещизував свої завдання так: 1) інформувати читача про всі події в світі, державі і краю; 2) стояти на сторожі прав українського народу; 3) через поширення й поглиблення національної думки об'єднати духово всіх українців у Румунії.

Всі ці завдання старався „Час“ виконати по можливості своїх сил якнайкраще і безперечно, що за короткий час свого існування зробив він у всіх тих справах дуже багато. Це знамо якнайкраще по тім, яким живим живчиком забило українське життя в Румунії з часу появи української шоденної газети в Чернівцях. Проречисто говорити про це масова акція громад за приверненням всеюдиному шкільничтву українського характеру, боротьба за українську мову в громадах, церквах, судах і т. д., відновлювання читальні і філій „Української Бесіди“, зачатки власної економічної організації і багато дечого іншого. Цей рух поширюється, головню завдяки пресі, також на Бєсарабію та Мзирмощину, про що свідчать хочби дописи з тих країв у „Часі“.

Очевидно, все це тільки початок, але початок часинний, що дає надію на дійсно поважні успіхи в найближчій будучині. А лямину заступу в тому розбудженні українського життя в Румунії має українська преса: „Час“ і три тижневики: „Рідний Край“, „Хліборобська Правда“ і „Боротьба“.

З приводу ювілейного числа „Часу“ прислав на адресу одного з видавців цього шоденника приватний лист проф. д-р Сміля-Стоцький з Праги, що багато літ трудився для розбудження української Буковини. В цьому листі є такі думки й побажання: „Молодше покоління нехай береться до добре зорганізованої, солідної культурної праці, а я старий, що працюю цілого життя не доробився навіть того, аби мати на старість матеріальне забезпечення, що на старість мушу

як емігрант жити на чужині з ласкавого чеського хліба — я буду щиро гіштитися вашими успіхами. Виглядає такої праці тим кращі, ніж були колись, що українського народу є там (в Румунії) тепер більше та що український народ на Буковині вступає на шлях нового життя з такими культурними завазками, що в своїм новім середовищі може стати атракцією для інших, може навіть поширювати свою культуру. Для того треба тільки захоплення і завзяття, треба все будувати на етичних і ширю демократичних основах. Якнибудь аристократизм — окрім аристократизму духа — мусить зовсім шезнути в українській громаді. Сильна організація поставити на рід на ноги. Все мусить бути організоване, все поставлене на ґрунті модерного знання і технічного досвіду. У мене все ще давній оптимізм і я переконаний, що без оптимістичного настрою нічого великого не зродиться. Я зрештою маю нагоду спостерігати тутешнє життя і на власні очі бачити, як з нічого, дословно з нічого, при оптимістичнім захопленні одиниць чуда творяться“.

Для порівняння подаємо при кінці дані про пресу інших національних меншостей в Румунії. Отже 1,200,000 мадярів мають: 21 тижневиків, 17 тижневиків і 3 часописи, що виходять двічі на тиждень. 830,000 німців мають 12 шоденників, 13 тижневиків і 1 часопис, що виходить 4 рази на тиждень. Не-цїлїх 250,000 москалів мають 5 шоденників. Жиди мають 1 жид. шоденник і 1 жид. тижневик, а зрештою мають до розпорядності кілька шоденних газет в румунсько-мадярській і німецькій мовах.

З того порівняння виходить, що 1-мільйонне українське населення в Румунії повинно мати десять разів більше своїх пресових органів, аби хоч сик-так зрівнятися з німцями чи мадярами. На всякий випадок українці в Румунії спромоглися на свій шоденник і тим можуть гордитися. А скільки шоденників повинно мати в такому разі українське населення в Польщі?

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

„Без моральної легітимації“.

Під таким вимовним заголовком приносить урядова „Газета Львова“ з 7. лютого передову статтю про нашу парламентарну репрезентацію. Цей орган прийшов до переконання, що „тактика деяких руських послів, що доводять до гістржих інцидентів і реплік“, гідна того, шоби їх присвятити дощю увазі. І ту увагу газета тим послам присвячує.

Автор статті стверджує перш за все, що „обсяг виступів“ деяких наших послів у соїмі „виходить далеко поза соїмові стенограми і галерії“. І можна їх оцінювати вселяко, „можна би їм закинути низький рівень культури і жалувати, що виборча ординація не перелбає в їм поваги парад понца доброго виховання“. Щодо виховання, то дійсно можна висловити деякі побажання на адресу те одного і те дхощ апоміж польських послів, але... але це краще лишити на бої.

„Можна би — читаємо далі в статті — також доказати, що тов критики, виконуваної Українським Клубом, виходить поза межі річечости і правди, стаючи зварадям найгіршої демагогії, можна би накінець спитати, наскільки спосіб розуміння посольських обовизків деякими членами Українського Клубу є в згоді з конституцією і посольським приверченням. Вож те приверчення звучить: „Привіряю зречости, як посол до соїму польської Рішчосполитої, віглю з найкращим моїм розумінням і віглю зі соїстою, чесно працювати для добра польської держави як цілості“. Для кого працюють руські посли?“

Таким запитом кінчається вступні розумування „Газети Львова“, яка не хоче знати, для кого працюють українські посли. Коли не хоче то й нема потреби їй на це питання відповісти. На всякий випадок автор статті ствердить, що українське населення не має в польських законодательних установах своєї репрезентації. На доказ, що так воно є, покликається він перш за все на відому заяву міністра Ськляковського у соїмі з дня 27. листопада 1925 р. і наважуючи до неї робити такі предикані спостереження і висновки:

„Випади, які посідували два місяці ціліше, вказують, що та адміністрація (промова мін. Ськляковського) — Реда) остала без наслідків. І ми теж не маємо наміру (що за скромність! — Реда) апелювати до тих несправних (тобто до українських послів). Вільше вказали вказався пам запит до тих, що перед роком віддали свої голоси на членів Українського Клубу: пощо ви їх вибрали? В якій цілі? Які обовизки ви на них вложили? В логічному річю, що обовизком посла є заступати не тільки інтереси держави, але й виборців. Для руського сеління пославня власної репрезентації в соїмі є питанням першорядної ваги... Руське населення — стверджуємо не категорично

— далі не має в соїмі своєї репрезентації. Бо люди, які його формально заступають, спротивляються (слухайте! — Реда) своїм обовизкам і дади себе переваги справам, що не мають ніякого звязку з дійсністю, з добром тих, які їм дали мандат. Той могутній типичний інтерв'євці, який в інтерв'євці звали вони до ряду демагогічних засобів і фабрикучи їх протягом тижня по кількадесят, не можуть палітися на відпівід. І тому-то кривна майже ініціатива, проведена за посередництва Українського Клубу, не мала овоцї. Зривалася в цілості а правдою і поміркованістю, зрівню з допільною й успішною політикою. Коли майже кожний виступ є напастю (?)!, майже кожний може налізтися на відпівід. Найслухніша справа стая в руках руського націоналістичного посла загрошеною стрілою. Відгородивши себе від уряду і польських посольських груп, Український Клуб є тільки ізолюванім тілом, позбавленим впливу і значіння. І колиб яні уряд поняв головами тих „репрезентантів“ не інтересувався долею руського населення, то його положення булоб дуже тяжке. Ще тяжчим було би, колиб ідути за золотом Українського Клубу робив те все, що він у своїй невідповідальній виступах плізував. Колиб власно поступав як „окупційний уряд“, а населення внаваж за те, за що його позав пос. Палів, за ворогів держави в її власних границях. Уряд не може аважати руських послів за єдинників від населення, але в його власній інтересі мусить їм відмовити моральної легітимації до того, що вони роблять самовільно і зі шкодою для власної суспільности“.

Сказане все ясно і недвозначно. Отже „Г. Л.“ ствердить, що уряд відмовляв Українським Парламентарній Репрезентації морального права на заступництво українського населення. Не треба добре пам'ятити і записати нестерпими буквами в історії нашого народу. Бо в третьому десятилітті 20-го віку, в добі реалізації гасел про самоопищення народів тала єдиниця урядового органу має особливий політичний пошмак та містить у собі цілу програму політики теперішнього уряду супроти українського народу.

Крути, та не переверчуї...

З мантийства вшехпольської філології.

У варшавській „Епоці“ з дня 6-го п. м. нахвалимо фейлетон відомого польського філолога Генрика Улашина п. з. „У справі термінів руський — український“. Привів до нього дала авторів стаття в „Слові Польським“ п. Йосифа Рудницького п. з. „Справа державної ваги. Історична вага вирішення номенклатури „руський“ чи „український““.

Проф. Г. Улашин розкривав в своїй статті методу вшехпольського публіциста, який самовпевнено заявляв, що „з науково-язикового становища справа в дійсності вирішена понад усілякий сумнів“. — „Що значить фраза з „науково-язикового становища“ — пише проф. Г. Улашин — не знаю, але адаю собі лише докладно справу, що як мій погляд п. Рудницький відкинув, так о-д-я (і) а поглязі проф. Нітша прийав тому, що відповів він його політичним поглядом. Вільно це йому також... Але питаю, чи вільно боротися з двома статтями проф. Нітша так, як не робить п. Рудницький? Ось фактичний стан. Значимий авторитетність проф. Нітша і нашім докладне обі (?) його статті, кінчить главу, де дає зміст міркувань проф. Нітша такими словами: „Проф. Нітш стверджує, що остаточно існує така термінологія, яка нас обовизує, згідно з традицією мови та історії: „національна: росіяни, російський, русини, руський (русинський); наукова: голонно мовонавча: великороси, великоруський малороси, малоруський“. Має це бути формула „вирішення понад усілякий сумнів“. У дійсності — продовжує проф. Г. Улашин — у „вирішенні“ формула ця виглядає депо інанше. Бо кожний, хто прочитав обі (?) статті проф. Нітша і привіряв їх а читавоу у п. Рудницького легко переконанється, що формула передала п. Р. нахилилася не в останній (п. з. „засовання“) статті проф. Нітша, але в... першій!“

Іншими словами, як не доказав проф. Г. Улашин, проф. Нітш не хотів згоштитися на виключне вживання термінів, які пропонував проф. Улашин: росіяни — російський, українці — український, одначе голівся на факт, що нині в польській мові існують дві різномовні назви: русини — руський, українці — український. Саме це припання проф. Нітша замажує і фальшиво источними питаннями публіциста „Слова Польського“.

Проф. Г. Улашин, ствержуючи в своїй статті, що „проф. Нітш голівся також на назву літературної мови русинів-українців — українська“ кінчить свою статтю так:

„Чейже не виглядав інанше, ніж парадена п. Рудницьким „вирішення“ проф. Нітша п. Рудницький маючи перед собою два „вирішення“ подає

Д-р Жигмонд Пілєцкі повернувся і ординує у в'язничих під'їзді, приїжджає з тротуару, рентген, кляр, солідні, дистерно, тон (халат) і фаради. 1420 Львів, Львівський 89. [—]

лише перше, те, що дало привід до полеміки: друге зі статті, що заяснує дискусію, хоча знає про нього, потім... не авати... Таку поведінку зуміє оцінити кожний читач... І назвати...

І ми до цих слів не потребуємо нічого додати.

В безконечній черзі...

Нова розправа проти Василя Атаманчука і Івана Вербицького перед судом присяжних.

ДЕВЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Б четвер для 7. лютого ц. р. переслухано знову кількох свідків. На салі публіки небогато.

Зізнання св. Жвіра.

Св. Василь Жвір, гр.-кат., 32 р., шлюсар, запризначений (по польськи), зізнає, що відсиджував 2 роки за крадіж і разом з ним сидів Михайло Вербицький. Оповідає туманно, що зі, писав до обв. Івана Вербицького картку про те, як має зізнавати перед судом. Описав спускав П на шпурку через вікно до нижчої келії, де сидів його брат. Деколи розмовляв через вікно з якимсь в'язнем. Далше Мих. Вербицький хвалився в келії, що слідчий суддя нічого від нього не довідався і що присуду не боїться. Сміявся, що Польща має 37 мільйонів війська (Предс: населення), а України 42 мільйони і тому вона не боїться Польщі. Згадував про організацію, мабуть УВО. Бачив, як один дозорець приносив Михайлові В. картку.

Обор. д-р Старосольський: Ви сказали на попередній розправі, що в нижній келії не сидів обв. Ів. Вербицький, брат Михайла.

Св. Жвір: Ні, я не кажу, що то брат.

Д-р Стар: Управа турини ствердила, що нижче не сидів ніякий політичний в'язень, а тим менше брат Михайла. Далше зазначила, що зізнанням свідка не можна цілком вірити.

Св. Жвір: Прошу високого трибуналу!

Предс: Прошу, що такого скажете? (Всі з великим напруженням сподіються почути нові rivelції.)

Св. Жвір: Прошу мені додати двох дозорців або двох поліцейських, бо тут на салі (таємничо, затріпотіло оглядається), на коридорі та на вулиці крутаються якісь люди, яких я дуже боюся. (На салі гургановий сміх.)

Зізнання св. Качора.

Св. Василь Качор, 52 р., гр.-кат., бувш. поліційний функціонер (сидів за вбивство Венкєра), незапризначений. Зізнає, що сидів разом з обв. Ів. Вербицьким, який хвалився, що не дістане більше як 3, 5, 7, або 15 літ турми. Оповідає, що вичитав у турмі з "Віслю Нового" про вбивство куратора і про те, що вихованки ґрунвальдської бурси бачили, як два убийцьки зіткнулися на Яськоу гору. Тоді обв. Ів. Вербицький нібито сказав: "Я йшов навіть за ним (куратором), я ліпше знаю".

Обв. Ів. Вербицький: Це звичайна брехня, цього ніколи не було, щого я не міг говорити! Зате в'язень Яйко сказав на прохоті, при чому і яні були, до мене таке: "Я думаю, що ви скажете перед слідчим суддею: Я там був і я краще знаю".

Д-р Стар: Чи це було ще перед переслуханням?

Св. Качор: Так.

Д-р Стар: Прошу не заартокувати.

Св. Качор: Ні, ні! Мені лише так здається...

Д-р Стар: Але в Голіна вмовляли ви також, що він є убийцьком куратора?

Св. Качор: Я не пригадує собі.

Д-р Стар: Чи не пригадуєте собі, як політичні жалувалися, що з вами сидіти не можуть?

Св. Качор: Ні!

Д-р Стар: Ви відгрозувалися, що на Вербицьких пістистесь.

Св. Качор: Ні, я їх не знаю.

Д-р Стар: Чи вам давав хтось припоручення слідчим співзв'язи?

Св. Качор: Ні! Не давав.

Д-р Стар: Прошу не заартокувати.

Св. Качор: Ні, ні! Я добре не памятаю.

Зізнання св. Яйка.

Св. Петро Яйко, рим.-кат., незапризначений (сидить за те, що отруїв жіночку). Починає плакати і просить, щоб його звільнено від зізнань, бо вже має досить цієї справедливості. На внясення предс, що мусить зізнаватися, заявляє категорично, що не буде цілковито зізнаватися. Предсидник відчитує його попередні зізнання перед слідчим суддею. Св. Яйко зазначає, що своїм попереднім зізнанням не потверджує, а чого не па-

митає. Обоюма просить предс. перервати на 5 минут розправу, щоб могла нарадитися. Предс. годиться. По перерві просить обор. Старосольський заартокувати, що свідок відмовляється зізнаватися. Це заартоковано. Описав предсидник питається ще раз чи свідок потверджує свої зізнання, на що св. Яйко відповідає: по довгих ваганнях: так. Але зазначає, що до обв. Ів. Вербицького сам сказав такі слова: "Я думаю, що ви скажете до предсидника, я краще знаю, бо я нібито там був".

Св. Качор заперечує тим словам і потверджує свої зізнання, але св. Яйко далше обстоє при своїх.

Зізнання св. Жукова.

Св. Теодор Жуков, православний, тесля (сидить за крадіж). Зізнає, що сидів в одній келії з обв. Ів. Вербицьким, якого поліція підозрювала за убивство якогось "високого пана". Подробниці розмови з обв. Ів. Вербицьким не пригадує собі. Оповідає, що обв. Вербицький по повороті з переслухання просив зимної зодні, бо йому попухли ноги, тому, що мусів довго стояти при переслуханнях на поліції. Памятає, що обв. Зерб. казав, що є невинний і до убивства не почуватися та має на те свідків, але їх назвиць свідок ніяк не пригадує собі.

На всі відчитані тепер давніші зізнання каже, що нічого не пам'ятає, бо вже минуло 2 роки, а в нього коротка пам'ять.

Предс: Чи говорив обв. Вербицький, що куратора Собінського убито на вул. Королівській?

Св. Жуков: Я навіть не знаю, де є вул. Королівська.

Предс: А те, що написано в зізнаннях, є правдиве.

Св. Жуков: Я так мало зізнав, а в зізнаннях так багато написано.

Предс: Чи обв. Вербицький іздив зв'язки марки "Татра" в тім часі, як убито куратора.

Св. Жуков: Казав, що може іздив таким з'ятом, але не в тім часі.

Предс: Але ви зізнали, що іздив і це є записане тут в зізнаннях.

Св. Жуков: То є але записане, бо я але говорив тоді по польськи, а тепер вже краще говорю.

Предс: Чи по конфронтації сказав обв. Вербицький такі слова: "Нехай то шляк трафить, той малий смарчак мене пізнав".

Св. Жуков: Ні! Дивувався, як на невинного чоловіка можна вказувати, що він винувиник.

Предс: А казав що про револьвер?

Св. Жуков: Так, оповідав, що йому підкинуто револьвер.

Описав предс. відчитує опінію слідчого судді, що св. Жуков заховувався підчас зізнань таємничо і давав до зрозуміння, що ще знає дещо. Чи се правда?

Св. Жуков: Те, що правда, я вже сказав, а що ні, сказав, що ні.

По підгодинай перерви відчитує предс. поліційні зізнання св. Жукова, але свідок їх рішучо заперечує.

Предс: Але ви підписали свої поліційні зізнання?

Св. Жуков: Поліція що хотіла, те писала. Я тих зізнань не читав ані не підписував, бо не вмю ані читати, ані писати.

Предс: Чи обв. Вербицький обіцяв вам за прихильні зізнання гроші?

Св. Жуков: Мені взагалі ніхто нічого не обіцявав!

Раді. Згурський: Ви знали, що обвинувачений паляється Іван Вербицький?

Св. Жуков: Так, знав.

Раді. Згурський: Тоді ви могли так добре заплітати собі марку авта "Татра" і назву міста "Долина", куди іздив обв. Вербицький, як згадали собі його прізвище "Вербицький".

Св. Жуков: Але я не знаю, де лежить місто Долина і тому не міг собі заплітати. Назву кося або корови міг би дуже легко.

Прок: Чи ви були тут у тім салі на попередній розправі?

Св. Жуков: Не памятаю.

Предс: Не памятаєте, що час кликало на попередню розправу тут до суду?

Св. Жуков: Як "пан радца" каже, що я був, то може був.

Описав відчитав те лист до обв. Атаманчука і картки та листи обв. Ів. Вербицького до нареченої Янішків.

На тім перервано розправу до завтра.

60-літній ювілей "Прогресу" відсвяткуємо найкраще, коли всі ці "мелі до велика" станемо членими. Тоді спішіться зі зголошеннями в члени, надсилайте вкладки й іншим пригадуйте.

Ще про школу в Галичі.

(Довше.)

На днях подали "Діло" вістку, що міністерство освіти перенало недавно засновану в Галичі польську приватну школу на свій монот. Тому, що наші Галичані захочуть в цій справі, що тягнеться вже довгий час, повну мовчанку, то позволю собі, хоч і посторонній, подати про неї деякі інформації.

При останнім шкільнім плезісній оголошено поважне число українців в Галичі донагання за українською школою. Наслідком того признала львівська шкільна кураторія семикласову школу в Галичі, по думці закону утравістичною. Як відомо, всі утравістичні школи є лиш позрно, теоретично двомовними, а в дійсності є польськими, бо всі найважливіші предмети вчать у них по польськи. Але й це вразило деяких польських фанатиків у Галичі: вони не могли аністи, щоб в тім місті полишилися на їх школі хочби якась тінь українська, і тому постановили недопустити до того ніяким чином. Цю справу планують під проводом польського пароха, порушено ріжними способами польську й живітську людність і намовлено П до відібрання дітей з утравістичної школи та до отворення приватної чисто польської школи. Але мовляв "легше пізнести, як понести". Легко було перевести під пресою бойкот давньої школи, але важко приходило роздобувати гроші на удержання учительства і найти приміщення для школи в приватних домах. Тому місцеві фанатики ужили всіх зусиль, щоб добитися в уряді перебрання школи на державний етат. Розуміється шкільні інспектори і всі повітова польська підтримували горячо цю справу. Але протиставився цему бувший шкільний куратор д-р Рімер, що стояв у тому випадку на становищі закону. Але коли уступив д-р Рімер, польські фанатики з Галичі добились таки свого. Замітне, що наші люди в Галичі вдовольнілись первісним рішенням кураторії про утравістичну школу і, бажаючи оставати в згоді з кількома польськими фанатиками, не реагували на їх затії та мовчали. І діждались того, що мають.

Ми не завидували би полякам в Галичі їх здобутку, але річ у тім, що справа відібється дймаючо і на українців в Галичі. В недостатчі іншого приміщення на нову школу, переведуть П в давній шкільній будинок і тут стане вона полним господарем. Після того зредукуються, наслідком недостатчі шкільних приміщень, утравістичні відділи а далі їх і зовсім зліквідуєть. Ось і плоди давньої поведінки українців в Галичі в цій справі.

Посторонній.

Дивогляди.

Тверезий політик.

Югославський премієр Жівкович урядовим декретом забороняє урядовцям пити в бюрах щонебудь, крім... води.

"Пережитки" старої культури.

Під таким заголовком черновецький "Час" поміщує таку новинку:

"На площі Австрії стояв жид перед великою купою довоєнних шкільних книжок і вкрикував: "Далі, далі, бо зараз не буде!" Купуюча публіка купилася біля неупорядкованої купи й перекидувала книжки з одного місця на друге. Найбільше цікавилися наші люди книжками, бо між ними находилися добрі шкільні підручники довоєнної доби. Була там географія Кордуби, латинські вправи Кобиліського, читання Поповича, підручник алгебри і фізики та інші. Одні селяни вглубилися в підручник рахунків для народних шкіл. Здавалося, що всі хотів пізнати методу, або не купити якусь пусту книжку. Торг ішов незале, а жид заохочував своїм: "Далі, далі, бо зараз не буде!" Чи сподівалися автори цих книжок, що їх торг на фунт продаватимуть?

По широкому світі.

Куджид передавши владу Гуверові має бути призначений суддею "Найвисшого суду".

Чічерін приїхав до Дрездена, де мешкатиме до кінця місяця в санаторії.

У Палестині та Трансйорданії віділі з 300 добровольців розганяє 36-ома машини військми хмари саранчі, що налігала над Йорданом.

З Парижа вертається до Москви Амануїл син Ола, майбутній наслідник афганського престолоу, що від 7 літ учився у Франції.

Югославський премієр генерал Жівкович видав декрет, який обмежив свідомість святкованих прилюдно до восьми на рік.

відповідати всім вимогам гігієни і новочас-

Ця кооперація бажав в якнайкоротшому часі збудувати у Львові більших розмірів дім, в якому в першій мірі знаходили би приміщення емігранти, що прагнуть позагосподжувати формальності перед від'їздом, як і ті, що вже згодилися до виїзду. Крім того були би там приміщені інформаційні бюро всіх товариств опіки над емігрантами, ординаційна саля для лікарів, читальні, купелі, окремі приміщення для дітей і жінок і т. і. Проектований дім мав би

Чим скінчаться ті заходи, невідомо. За вирішення справ площі є залежна будова Еґраційного Дому, важкої суспільної студи для десятків тисяч людей, примушені іт світ за очі.

Przegląd Społeczny, miesięcznik poświęcony zagadnieniom pracy społecznej i opieki nad dziećmi. Ч. 1. Лівин, січень 1929.

Прибиті безземним горем до
Митраті нашого найдорожчого сина Ки-
рила чл. VIII кз. гми. складеному
місн. всім, котрі вислазали на по-
спочування, або сгого приступили
похоронах віддали Йому останній
свату, слова ширші і горачі похвал
першу чергу дякуємо Вир. оо. Ді-
ячихам, а то о Митраті і д-рови Васи-
льовичу, оо. Пратам д-рови Васи-
ленко і Володимирови Гамітрасе-
чові, Вир. о. Вітєренкові Андрію
Івановичу, та Всєч. оо. Катєх. Матвє-
євському, Мєселкові і Демидовичу
за управління похоронних справ і
введення дорогих нам таїнств оста-
тнього ичного спочину. Слова о-
днієї подяки вислазуємо Вир. о-
дній Митраті Мринові, який не вважає
своїм нік, прибун в длоту негосу на-
шого дошнє поби в зворушливій про-
повіді принести нам слова ширші
і. Первиз. Сердечно дякуємо Вир.
оо. Пратам, Мринові і Гамітрасе-
чові, Всєч. оо. Гашакові і Масєлкові
за управління Зауважлиого Богослуж-
бінці дякуємо ширю Вл. П. П. Ки-
рилу Маркові, Юлієві Вахилишину і
Мринові, як також топархам Пили-
піву української (гми) і Переклад-
ам Хору Перемиського Діаконського
інституту за зведичанн слів зуст-
похоронного обряду. Нєкай Вас-
їєв Всємним й нагородити
Кирил і Герєса Червоночичів
Перемиськ, в сїчн 1929.

Добре „Пресвіті“ — це добро цілого на-
роду, а зокрема нашого з нас.

В друкарні Видавничої Спілки «Літо». Львів, Ринок № 10